

כובש הלבבות

יפו לך, שהוא יהיה לבוש במדים צחורים של אדמירל, אך הוא ירד מכבש האוניה לבוש בחליפה אזרחית גזורה היטב. המתינו לך, שמייך עם בואו תתחלנה שיחות אינטנסיביות על כל הבעיות הבערות, שלו בו בימים ש לפני בואו: הנפט, הפיקוח שבאיזור ה- חייץ, האוטונומיה.

אולם אנור אל-סאדאת קבע אפי אחר לביקורו. לא רק הוא, גם תושביה של חיפה, שיצאו לפתע מאלמוניותם, קבעו את הקצב ואת הרוח המיוחדים של הבי- קור השלישי של נשיא מצרים בישראל. בנמל חיפה איאפשר היה עדיין להבי- חין בכך. שוב התימונים, התותחים, שרי- רת מקבלי-הפנים, ושוב לחיצות-הידיים, אם כי הפעם התווספו אליהם יותר חיי- בוקים. השוני היחיד היה, אולי, בכך שהפעם היו גם נשים — ג'יהאן וג'יהאן, שהוסיפו חן וצבע לטכס, אך קבלת-הפ- נים ליד השער המוגומגלי, שהוקם ליד תחנת-הרכבת של חיפה, סדקה כבר את קרן הרישומים. תושבי חיפה שצעקו „יחי הנשיא! יחי

הנשיא! אנחנו אתריך!“ התרישו את נאמו התפל של ראש-העיר וקירבו את הלבבות יותר מהרבה מילים ונאומים נמצים. אל-סאדאת חייך, צחק, נופף בי- ידיו לתודה ולברכה, ונשא נאום חם, מאולתר, שבו חזר, מבלי שהתכוון לכך דווקא במעמד שולי זה, על ההבטחה ה- גדולה מכולן: „לא עוד מלחמה!“

הקהל הנלהב, הבאלונים והיונים, האני- שים שהצטופפו ברחובות בהמוניהם, לי- אורך כל הדרך אל מלון דורמל, עשו יותר מכל הסכם כתוב ותחימה מסולסלת. אחרי-כך, ארוחת-הערב שאותה ערך נשיא המדינה לכבוד המיפחה הנשיאורי- תית ממצריים. לא הארוחה הרישמית והי- מכופתרת במישכן הקר של הכנסת, אלא הגן הפורח שממנו נפרש הגוף של חיפה, שהתקשטה והוארה.

היום השני של הביקור היה מיוחד במינו. אל-סאדאת, שהחליט עוד קודם לכן לבלוס את השיחות, לערוך ביקור לשם ביקור, התרשם מדיווחי אשתו ובתו על קבלת-הפנים שברחוב. ג'יהאן הבת סיפרה בהתרגשות על תקינת חנות-הנע-

שיחה עם בגין - רק 150 דקות בשלושה ימים

סטה מהנאום הכתוב שהיה מוכן בידיו ונשא דברים חמים, מלבי-אל-לב. ארוחת- הערב הרישמית הפכה למיפגש ידידים חם וכן. על האווירה המיוחדת שאפפה את אל- סאדאת השפיעו גם בוודאי הידיעות של הנשיא על מצב בריאותו של ראש-הממ- שלה מנחם בגין ועל מחלתה של המ- ארחת הרשמית, אשת נשיא ישראל, אר- פירה נכון. ידיעות אלה השפיעו, יותר מכל, על הצד הרגשני באופיו של אל- סאדאת. פיסגת חיפה היתה שונה — שונה לטור-

ליים, עת יצאה מחנות וכימעט ונחנקה מאהבה על-ידי קהל מעריצים שצבא עליה. אל ההתרגשות של הבת האהובה, מקב- לת-הפנים החמה של האיש ברחובות חיי- פה, התוסף די-יוחשבון של הרעיה, על חווייתיה שלה באותו היום. נשיקות הני- שים בבסמת-טבעון, הפגישות עם היל- דים הפגועים בגן-האם בחיפה, הביקור במחלקת הפגים בבית-החולים רמב"ם — כל אלה היו מלווים בהתרגשות. מאר- פקת יותר משל הבת ומבוקרת יותר, אך בעלת משמעות רבה. אחרי-הצהריים, אחרי מסיבת העיתוני

מעטים הישראלים שראו את הנשיא

המצרי כה נרגש כמו בביקורו בחיפה -

בגלל קבלת הפנים החמה של הציבור

בחיפה הוא עשה מחוות למארחיו

בה, לא שיירת-מכוניות עוברת במהירות בכביש שבין לוד לירושלים, ולא מבט מחלון המסוק, אלא נסיעה איטית, ביקור רים וסיורים במיפעלים ובמוסדות, והרי- כה התבוננות ישירה בסביבה החיה, לא רק פגישות עם אישי-מדינה, פקידים עני- ייניים ועיתונאים-ירודפי-ידיעות, אלא מיפגש עם האדם ברחוב, הרוצה להכיר ולהודות לאיש שהביא את בשורת הי- שלום.

אל-סאדאת כבש את חיפה, וחיפה כבי- שה את ליבו.

אם הגדולה והפחות פורמאלית מכל הי- מסיבות הרגילות שבהן השתתף, יצא אל- סאדאת מהמלון, כדי לחוות את חוויות שתי הנשים. בדרך לאלסינט הוא התעכב, שלא על פי התוכנית, ברחוב. גלי החום שזרמו אליו מכל עבר, מן התושבים שהקי- פו אותו, המחישו את אשר שמע וידע קודם לכן: העם ברחוב, זה של חיפה כמו זה של אלכסנדריה, חוגג את השלום הנכסף. ארוחת-הערב, שאותה ערך באותו ערב ראש-הממשלה לכבוד הנשיא המצרי, היתה הפתעה עצומה לסאדאתולוגים היש- ראלים, שצמחו לאחרונה כפטריות אחרי הגשם. אל-סאדאת נסחף בהתרגשותו,

ההתרגשות הגדולה: הנשיא נראה כמוחה דימעה